

Nr 347.

Av herr **Sandler m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till Länsstyrelserna: Avlöningar för budgetåret 1946/47, m. m.

Enligt Kungl. Maj:ts proposition angående anslag till länsstyrelserna för budgetåret 1946/47, nr 280, har förslag framlagts om viss lönerreglering för avdelningscheferna vid länsstyrelserna, därvid dessa befattningshavare föreslagits placeras i lönegraden A 34. Med anledning härav må följande framhållas.

Avdelningscheferna vid länsstyrelserna uppbära för närvarande utöver lön i A 30 särskild avlöningsförstärkning med 3 500 kronor i Stockholms, Malmöhus samt Göteborgs och Bohus län, 1 500 kronor i Gotlands län och 2 500 kronor i övriga län.

I sakkunnigbetänkande SOU 1942:30 avseende revision av tjänsteförteckningen angående byråchefs- och rådstjänster föreslogs, att nu utgående avlöningsförstärkning skulle utbytas mot fast lönegradsplacering. Befattningshavarna skulle placeras i lönegraden A 34 med viss differentiering för ovan nämnda större och mindre län. Förslaget innebar realiter en minskning i utgående lönebelopp, vilken minskning enligt de sakkunniga borde begränsas till 500 kronor. Löneminskningen motiverades därmed, att den föreslagna lönegradsplaceringen komme att medföra förbättrade pensionsförmåner. Övergångsbestämmelserna borde, enligt de sakkunniga, så utformas, att nuvarande innehavare av vederbörande befattning icke behövde vidkännas annan avlöningsminskning än den som följde av höjda pensionsavdrag.

Det torde få förutsättas, ehuru därom intet direkt utsäges i proposition 280, att detta äger tillämpning å departementschefens på de sakkunnigas uttalande grundade förslag. Den föreliggande frågan har framför allt betydelse ur rekryteringssynpunkt.

I egenskap av avdelningschefer å länsstyrelsen hava landssekreteraren och landskamreraren uppgifter, som blivit av allt mer maktpåliggande och omfattande art. Utvecklingen har medfört, att länsstyrelsen såsom lokalorgan för statsstyret fått en ständigt ökad arbetsbörda med uppgifter av växlande art och med krav på stor förtrogenhet såväl med gällande bestämmelser som med bygden och länets befolkning. På avdelningscheferna vilar ett stort ansvar, då dessa blott icke äro föredragande beträffande vissa ärendegrupper utan därjämte

utöva den allmänna ledningen och chefskapet i avseende å arbetet å sin avdelning. Beaktas bör också, att i nära anslutning till länsstyrelsen numera arbeta — förutom länsstyrelsens direkt anställda personal — även åtskilliga specialbetonade myndigheter, såsom vägförvaltningen, länsarkitektkontoret, landsfogden och hela polisorganisationen m. m., vilket allt kräver visst arbete även från avdelningschefernas sida. Det bör ock framhållas, att avdelningscheferna enligt 23 § landshövdinginstruktionen inträda såsom ställföreträdare i landshövdingens ställe, då landshövdingen är hindrad att utöva beslutanderätten i ärenden, som skola föredragas för landshövdingen.

Efter det att de sakkunniga avgivit sitt betänkande hava vissa organisationsförändringar vidtagits i fråga om avdelningschefernas ställning. För landssekreterarnas del har sålunda tillkommit, bland annat, civilförsvarsavdelningar med civilförsvarsdirektörer såsom föreståndare; och intaga landssekreterarna vid avgörande av ärenden från dessa avdelningar en mellanställning mellan landshövdingen och den föredragande civilförsvarsdirektören och äro sålunda städse, jämte landshövdingen och civilförsvarsdirektören, eller, i landshövdingens frånvaro, jämte civilförsvarsdirektören, beslutande i sistberörda fall med avgöranderätt vid skiljaktiga meningar. Beträffande vägärendena har landssekreteraren efter att tidigare hava varit föredragande numera intagit samma ställning, som nyss angivits beträffande civilförsvarsärendena.

Vad beträffar landskamrerarna hänvisas, bland annat, till 1943 års taxeringsreform, innebärande inrättande av särskilda taxeringsavdelningar å landskontoren ävensom landskamrerarnas inträde såsom ordförande i prövningsnämnderna; till 1943 års omsättningsskattereform, varigenom bestyret med påförande av omsättningsskatt avlyftes från taxeringsorganen och lades å landskontoren med landskamreraren såsom beslutande; till inrättandet av folkbokföringsavdelningarna samt till med den nya uppbördsordningen sammanhängande arbetsuppgifter, varav främst avgörandet av frågor rörande jämkning av preliminärt påford skatt.

En allsidig kännedom om samtliga de å avdelningen förekommande ärendegrupperna fordras av avdelningscheferna och ställer stora krav på deras omdöme och skicklighet. Ur rekryteringssynpunkt är det på grund härav av synnerligen vikt att avlöningsförmånerna utmätas så, att verkligt kvalificerade krafter lockas till landsstatsbanan och kvarbliva därstädes.

I detta sammanhang må ock framhållas, hurusom i ett nyligen avgivet sakkunnigbetänkande angående rationalisering av länsstyrelsernas arbetsätt m. m. påpekas, att, i jämförelse med departementsorganisationen, avdelningscheferna vid länsstyrelserna för arbetets rationella bedrivande i viss mån borde fungera såsom expeditiionschefer.

Det framlagda förslaget innebär, att nettolönen minskas med 595 kronor, men att tjänstepensionen höjes med 720 kronor. Löneminskningen är realiter således större än vad de sakkunniga angivit.

Utöver denna löneminskning uppkommer för blivande avdelningschefer en

avsevärd försämring i löneläget jämfört med nuvarande förhållanden. Vid befordran till avdelningschef har nämligen vederbörande hittills kunnat tillgodoräkna sig tidigare tjänstgöring för uppflyttning i löneklass och på grund härav uppnått slutlön efter mycket kort tid. Enligt det framlagda förslaget kan avdelningschef först efter nio års tjänstgöring erhålla slutlön, och med nuvarande befordringsgång är ovisst, om slutlönen överhuvud kan uppnås.

Det synes föreligga starka skäl för att avdelningschefen placeras i lönegrad B 2, vilket skulle innebära, att den nuvarande nettolönen i högsta löneklassen komme att höjas med 528 kronor samt att den nu fastställda tjänstepensionen ökades med 804 kronor.

Till avdelningscheferna vid länsstyrelserna i Stockholms, Malmöhus samt Göteborgs och Bohus län, vilka genom en sådan placering skulle få vidkännas minskning i löneförmånerna, bör avlöningsförstärkning utgå med förslagsvis 2 000 kronor.

Under åberopande av vad sålunda anförts hemställes,

att avdelningscheferna vid länsstyrelserna från den 1 juli 1946 placeras i lönegraden B 2 samt att avdelningscheferna i Stockholms, Malmöhus och Göteborgs och Bohus län därutöver tillerkännas avlöningsförstärkning med 2 000 kronor.

Stockholm den 22 maj 1946.

Rickard Sandler.

S. Linnér.

Thorwald Bergquist.
